

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

вул. Механізаторів, 9, м. Київ, 03109

<https://grd.gov.ua>

Затверджено

Громадською радою доброчесності

16 травня 2017 р.

Рішення

про надання Вищій кваліфікаційній комісії суддів України інформації щодо кандидата на посаду судді Верховного Суду Швеця Віктора Володимировича

Проаналізувавши інформацію про Швеця Віктора Володимировича (далі – Кандидат), суддю Вищого адміністративного суду України, Громадська рада доброчесності вирішила надати Вищій кваліфікаційній комісії суддів України інформацію про Кандидата.

1. Кандидат не вказав у майновій декларації за 2016 р. право користування, надане дружині Кандидата, на користування квартирою у м. Дніпродзержинську Дніпропетровської області (що впливає з інформації у досьє Кандидата).
2. Під час співбесіди необхідно з'ясувати законність походження коштів - 1 324 215 грн, що їх Кандидат інвестував у будівництво квартири у Києві. Сумніви щодо законності походження цих коштів виникли на підставі інформації із Досьє Кандидата, з якої видно, що протягом останніх 5 років Кандидат та члени сім'ї заробили 1 562 007. Виникають обгрунтовані сумніви і щодо суми повернутого боргу, зазначеного Кандидатом у майновій декларації за 2016 р. Кандидат вказує, що борг повернула йому близька особа, яка, згідно інформації з досьє Кандидата, за 5 останніх років заробила лише 380 000.
3. 23.11.2016 р. Кандидат у складі колегії ухвалив рішення <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/63322690> Вищого адміністративного суду України №К/9991/32939/12, за касаційною скаргою виконавчого комітету Сімферопольської міської ради Автономної Республіки Крим на постанову Залізничного районного суду міста Сімферополя від 14.11.2011 р. та ухвалу Севастопольського апеляційного адміністративного суду від 11.04.2012 р. В рішенні Суд посилається на Указ Президії Верховної Ради СРСР від 28 липня 1988

року № 9306-XI «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР». «Відповідно до пункту 2 Указу Президії Верховної ради СРСР від 28 липня 1988 року № 9306-XI «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР» заява про проведення зборів, мітингу, вуличного походу або демонстрації подається в письмовій формі не пізніше як за десять днів до наміченої дати їх проведення. В заяві зазначаються мета, форма, місце проведення заходу або маршрути руху, час його початку і закінчення, передбачувана кількість учасників, прізвища, імена, по батькові уповноважених (організаторів), місце їх проживання і роботи (навчання), дата подачі заяви» (ухвала Вищого адміністративного суду України від 23.11.2016 р. [№К/9991/32939/12](#)). Ухвала Вищого адміністративного суду України були постановлена після того, як Європейський суд з прав людини у справі «Веренцов проти України» (рішення стало остаточним 11.07.2013 р.) констатував: «... тоді як Конституція України вимагає завчасного повідомлення органів влади про намір провести демонстрацію та закріплює, що будь-яке його обмеження може встановлюватися лише судом, Указ 1988 року, розроблений відповідно до Конституції СРСР 1978 року, передбачає, що особи, які бажають провести мирну демонстрацію, повинні отримати дозвіл від місцевих органів влади, які також мають право заборонити будь-яку таку демонстрацію. З преамбули Указу зрозуміло, що він був призначений для абсолютно інших цілей, а саме - надання органами влади засобів для висловлення своїх поглядів на користь певної ідеології лише деяким категоріям осіб, що саме по собі є несумісним з самою суттю свободи зібрань, що гарантується Конституцією України... Суд також відзначає, що, як загально визнано, постанова Верховної Ради України «Про порядок тимчасової дії на території України окремих актів законодавства Союзу РСР» стосується тимчасового застосування законодавства Радянського Союзу, і досі парламентом України не було введено в дію жодного закону, який би регулював порядок проведення мирних демонстрацій, хоча статті 39 та 92 Конституції чітко вимагають того, щоб такий порядок було встановлено законом, тобто актом парламенту України. Хоча Суд погоджується з тим, що державі може знадобитися певний час для прийняття законодавчих актів протягом перехідного періоду, він не може погодитися з тим, що затримка у понад двадцять років є виправданою, особливо коли йдеться про таке фундаментальне право як свобода мирних зібрань» (п. 54, 55). Верховний Суд України, переглядаючи рішення національних судів у справі Веренцова, вказав на «недієвість положень Указу 1988 року у зв'язку із набранням чинності Конституцією України» у [постанові](#) від 3.03.2014 р. № 5-49к13. Кандидат повинен був знати про такі знакові для судової практики рішення Європейського суду з прав людини і Верховного Суду України. Конституційний Суд України своїм

Рішенням від 08.09.2016 р. у [справі № 1-13/2016](#) визнав неконституційним Указ Президії Верховної Ради СРСР "Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР" від 28 липня 1988 року № 9306-XI. На час ухвалення за участі Кандидата зазначеного рішення Вищого адміністративного суду України Указ Президії Верховної Ради СРСР від 28 липня 1988 року вже був визнаний неконституційним і втратив чинність.

Відповідно до частини четвертої статті 19 Регламенту Громадської ради доброчесності за наявності важливої інформації Рада у подальшому може окремим рішенням змінити або скасувати висновок, або затвердити новий висновок.

Додатки

**Координатор
Громадської ради доброчесності**